

Газета

студентського гурту популяризаторів
української мови як державної

РУТЕНІЯ

Разом ми сильні!

18-25 грудня 2023 р.

№2

З прийдешнім 2024-м роком!

Чи змінила нас війна? Звичайно, змінила. Нові сенси, життєві пріоритети, ми навчилися багато чому новому, прокачали нові, нестандартні для мирного життя скіли, стали ріднішими, міцнішими, витривалішими. Ми багато від чого відмовилися із минулого, довоєнного життя, бо боремося й ідемо далі, інші, сильні, вільні, у рідній країні, зі своєю мовою, власними традиціями, датами та подіями... Що залишається дотепер незмінним, так це очікування різдвяних та новорічних свят, які дарують найголовніше - віру в нашу перемогу та надію на щасливе майбутнє. Тож, дорога родино, сміливо крокуймо у рік новий, нехай він буде щасливим! Україна бореться, Україна обов'язково переможе!

Леся Крупіна, директорка коледжу

Цей рік був нелегким для нашої студентської родини, але творчим, креативним та теплим. Багато емоцій та світла. Тож нехай Новий 2024 рік буде ще яскравішим! Нехай ці свята - вісники оновлення, мрій і сподівань - принесуть вам і вашій родині добро, мир і достаток. Бажаю вашим близьким міцного здоров'я, щастя, творчого натхнення, яскравих подій, здійснення найзаповітніших мрій. Віримо, що у Новому році ви відчуєте турботу з боку колег, тепло друзів та близьких. Нехай наступний рік виправдає ваші світлі надії та найкращі прагнення, подарує оптимізм для втілення успішних проєктів у сфері освіти та науки. Хай панує у вашій домівці гармонія, мир, удача й любов.

Катерина Півтораченко, голова студради коледжу

Бажаю щоб Новий рік приніс вам безмежну мудрість, натхнення та незабутні моменти в навчанні та викладанні. Щоб кожен день був наповнений виром нових знань, яскравих відкриттів та взаєморозуміння. Студентам коледжу зичу, щоб кожен урок став кроком до вашої мрії, а кожна зустріч знайомила вас з новими можливостями. Шановні викладачі! Ваша мудрість допоможе відкрити світ знань для молодого покоління, а ваша робота і надалі буде приносити велике задоволення та плідні результати. Я впевнена, що й цей навчальний рік буде наповнений взаєморозумінням, теплом та підтримкою одне одного. Зичу вам сміливих ідей, натхнення для досягнення великих цілей та радості від кожного успіху. Будьте щасливі та пишайтеся своїми

досягненнями! Бажаю, щоб цей рік був сповнений словами, які об'єднують нас, розмовляючи зі світом. Нехай кожне слово, яке звучить українською, несе з собою красу, мудрість і тепло нашої культури. У новому році кожен з нас стане амбасадором мови, яка змушує наше серця битися в унісон.

Зустрінемося у 2024 році, шановні студенти та віддані викладачі!

Ангеліна Бакай, голова студентського гурту «Рутенія»

ТРАДИЦІЇ

За народними українськими традиціями до переддня Різдва належало прибрати в хаті, оновити господарські знаряддя, запастися всім, необхідним для того, щоб пережити зиму: дровами, полотном, борошном, медом тощо.

Особливе місце в українській оселі в різдвяний період займає дідух. Його заведено ставити на кут стола або будинку.

Перед Різдрвом починається один з найтриваліших у році постів — Різдрвяний піст. Він триває 40 днів і дає можливість віруючим очистити душу й тіло перед Різдрвом Христовим. Під час Різдрвяного

посту вірянам дозволяється їсти овочі, фрукти, каші, гриби, бобові, інколи рибу.

Святкування самого Різдрва починається від самого ранку. Українці зустрічають це велике свято словами «Христос народився!» і чують у відповідь «Славимо Його!».

Ще один важливий символ Різдрва — вертеп. Деякі історички впевнені, що українці вже у XVII столітті виставляли на Різдрво вертепну драму. Цей звичай був загальнопоширеним по всій Україні.

З переходом на новоюліанський календар багатьох українців цікавить те, коли ж сідати за

стіл на Святий вечір. За традицією святковий вечір відбувається напередодні Різдрва, тобто 24 грудня.

Напередодні Різдрва Христового кожна українська родина сідає за накритий святковий стіл, на якому стоїть 12 пісних страв. Це число не випадкове, адже воно символізує 12 учнів Ісуса Христа та 12 місяців року.

Традиційно Різдрвяний період починається від Святого вечора (24 грудня) та закінчується другим днем Різдрва (26 грудня). Однак Святки все ще тривають і завершуються з Водохрещем (6 січня).

Головною і ритуальною різдрвяною стравою є кутя, яка являє собою пшеничну, ячмінну чи рисову кашу, змішану з родзинками, маком, медом і горіхами.

Також на столі обов'язково має стояти узвар.

На Різдрво всі члени родини повинні бути вдома, діти повинні допомагати старшим у святкових приготуваннях.

Сідати за різдрвяний стіл необхідно з появою першої зірки, яку називають Віфлеємською. Саме вона привела мудреців до немовляти-Христа.

Святий Вечір починається молитвою і запалюванням різдрвяної свічки.

ФІЛЬМИ

Підготувала Олена Пінчук, студентка групи ПО-21Ф
(за матеріалом мережі Інтернет)

«Вечори на хуторі біля Диканьки»

«Пекельна Хоругва, або Різдрво Козацьке»

«Українські зимові свята»

Історія твору «Щедрик»

Говорючи про свята в Україні, складно не думати про музику. Музика завжди мала велике значення для українців. На кожне свято були свої пісні, які всі охоче співали. Звісно, всі ці пісні кожен українець чудово знає, але є пісня, яку знають не лише в Україні, а й в усьому світі.

«Щедрик» — всесвітньо відомий твір для хору українського композитора Миколи Леонтовича.

Всього було п'ять редакцій: перша редакція була написана у 1901–1902 рр., а остання, п'ята, у 1919 році.

Вперше «Щедрик» виконав хор Київського університету в 1916 році, тоді грали четверту редакцію, написану в той же рік.

Виконання твору принесло великий успіх, Леонтович став відомий серед широкої публіки і у музичних колах.

Хор Олександра Кошиця, переконавшись в успіху твору на Батьківщині, вирушив у 1919 р. на гастролі країнами Європи (Чехословаччина, Австрія, Швейцарія, Франція, Бельгія, Нідерланди, Велика Британія, Німеччина, Польща, Іспанія).

Після успіху і там вони вже відправилися в США у 1922 році. «Щедрик» став знаним не тільки в Україні, але й у всьому світі.

Також здається кожен чув англійську версію цієї пісні, а саме «Carol of the Bells», що в перекладі означає «Колядка дзвонів». Так ось в 1936 року був написаний текст англійською на музику Ле-

онтовича. А написав його Петро Вільговський, популярний американський композитор українського походження.

На жаль, за кордоном не всі знають, що ця пісня має глибокі корені в українській культурі. Твір Миколи Леонтовича став втіленням української різдрвяної традиції та виразом національної ідентичності. Ця музика, перенесена через океани, несе з собою багатий культурний спадок та залишає не-

вимовний слід у світовій музичній спільноті.

Дуже важливо не забувати про історію та культуру України, ми повинні розповісти людям, що насправді українці зробили дуже багато для всього світу.

Підготувала Поліна Ходусова, студентка групи ПО-23 (за матеріалом мережі Інтернет)

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ РАДІОДИКТАНТ ЄДНОСТІ 2023

❄️ 27 жовтня, у День української писемності та мови, студенти, викладачі, працівники, адміністрація академії та учні наукового ліцею «Політ» зібралися разом заради написання 23-го Радіодиктанту національ-

ної єдності. Загалом захід зібрав близько шістдесяти учасників офлайн і близько ста - онлайн. Перед початком диктанту слово було надано членам нещодавно створеного, але вже злагодженого та дружнього гур-

ту популяризаторів державної мови «Рутенія», які окреслили головну мету гурту, а також презентували вже завершені проекти: довідник з культури мовлення, газету гурту, а також проморолик, у якому в доволі цікавій формі перевірили знання студентів та викладачів з української мови. Яскраво та емоційно поділилася своїми спогадами про написання попередніх диктантів директорка академії Леся Крупіна, яка надихнула учасників та зменшила градус напруги перед написанням. За словами студентів та учнів, їм вдалося подолати напругу й отримати задоволення від процесу. Головна мета Радіодиктанту національної єдності досягнута: ми змогли згуртуватися та вже вдруге у воєнних умовах продемонструвати нашим північно-східним сусідам, що їм нас ніколи не перемогти!

У цей день відзначають найкращих популяризаторів українського слова, заохочують видавництва, які випускають літературу українською мовою, і традиційно організують Раді-

одиктант національної єдності. Авторкою цього річного диктанту стала українська поетеса та перекладачка Катерина Калитко. А читати диктант буде актор Олексій Гнатковський, який зіграв Івана Довбуша у фільмі «Довбуш».

День української писемності та мови – сьогодні особливо важливе свято для українців, бо ми усвідомили, що мова – це не лише спадщина предків, душа нашого народу, відображення багатовікової історії. Українська мова для всіх українців тепер – це засіб встановлення ідентичності, єднання нації й навіть зброя, чинник безпеки держави. Усі ми тепер усвідомлюємо, що переможемо лише з рідною українською на вустах!

Щорічно в написанні диктанту беруть участь наші студенти, ліцеїсти, викладачі, адміністрація, працівники, батьки, випускники. Єднаймося в глибокій шані до рідної мови!

Кирило Ткачук, студент групи ПО-22Ф
Ангеліна Бакай, студентка групи ФК-21Ф

Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ

Україна – сучасна та перспективна держава, для якої характерні краса та прагнення бути незалежною, сильною та багатю. Найголовніше – мати бажання та мотивацію втілювати це прагнення на практиці. Особливо тоді, коли всі мешканці нашої країни гордо промовить: «Я люблю Україну!».

До Дня української писемності та мови в стінах академії відбулося найпатріотичніше шоу про нашу велику нескорену країну. У форматі зіркового змагання шоу дві команди зірок: гурт «Рітенія» (керівник Валентина Ладягіна) та гурт «Горислів» (керівник Ірина Кірічек) зібралися щоб дізнатися, наскільки добре наші учасники знають Україну, її мову, культуру та історію. На учасників гри чекало 5 раундів: «Подорож у

часі», «Говори українською», «День народження», «Послідовність», «Крокодил». Гостями шоу стали викладачі Академії, які залюбки взяли

участь та показали свій блискучий майстер-клас зі знань української мови. Завдяки цьому шоу глядачі та учасники дізналися чимало нових цікавих фактів про Батьківщину!

А після веселої, безкомпромісної та напруженої битви з рахунком 24:25 переміг гурт «Горислів»!

Тетяна Сидоренко

КРАЩИЙ ГРАМОТІЙ

З результатом написання Радіодиктанту національної єдності обрано кращих грамотіїв. Ними стали: Берко Лілія (Л11А) та Лашина Софія (Л-11Г) – ліцей «Політ»; Рябушкіна Ольга (ПО-23Ф) та Лясова Марія (УМ-11Ф) – Фаховий коледж; Куряча Вікторія та Цимбалій Поліна (УМ-21Б) – Педагогічний факультет.

Переможцем серед викладачів стала Ступак Юлія, викладачка суспільних дисциплін, активна учасниця

написання Радіодиктанту.

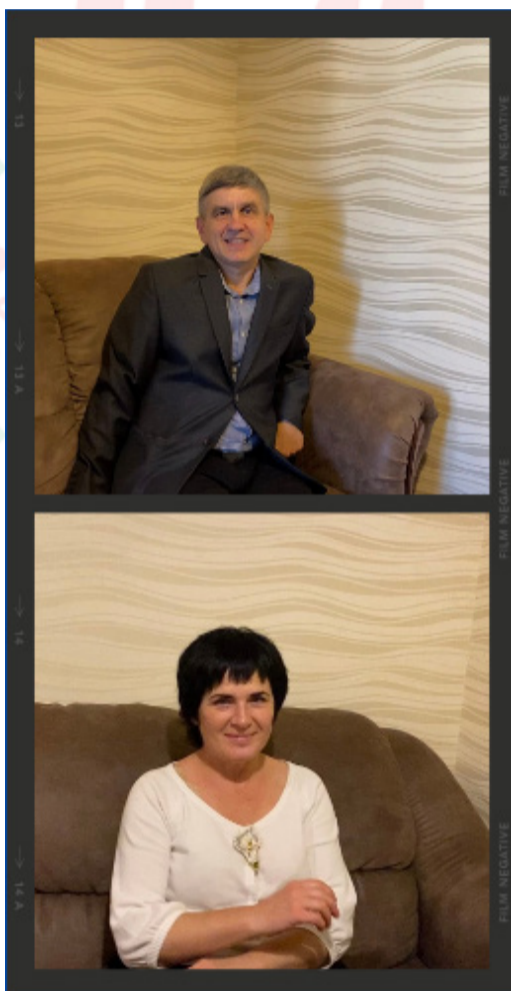
Журі конкурсу «Кращий грамотій 2023» відзначає високий рівень грамотності у роботах Пахар Анастасії та Колодочки Альони (ПО-32Ф), Ткачука Кирила (ПО-22Ф), Бакай Ангеліни (ФК-21Ф). Нагородження переможців та відзначення кращих робіт відбудеться 21 лютого під час святкування Міжнародного дня рідної мови.

Валентина Ладягіна, Світлана Бірюкова, викладачі української мови

Українська мова в житті моєї родини

Мені пощастило, адже що б не коїлося за вікном, у родині ми завжди спілкуватися українською. Моя мама — із Миргорода, колиски нашої літе-

завдяки батькам, що не зреклися своєї рідної і передали її нам.

Батьки неодноразово повторювали мені, що дуже важливо говорити з дітьми українською, але як важко це робити у зросійщеному середовищі. Адже особливо у підлітковому віці діти більше наслідують однолітків, ніж батьків.

У розмовному мовленні ми вживаємо і діалектизми, тобто слова, притаманні говірці Полтавщини, і цілком звичні для українських словників лексеми, які нечасто почуєш. Наприклад:

- ❄ **белебень** — високе відкрите місце; гора, шпиль
- ❄ **закапелок** — куток, невелике місце поза чим-небудь, у чомусь
- ❄ **кўрява** — густий пил в повітрі чи на поверхні чогось
- ❄ **тинятися** — ходити сюди-туди без певної мети й напрямку
- ❄ **баюра** — глибока калюжа чи яма
- ❄ **репетувати** — сильно кричати, видавати зойки від болю, переляку
- ❄ **жм'яком** — у зім'ятому вигляді
- ❄ **гїрявий** — вбогий, сумний, нужденний, або ж важкий
- ❄ **мїршавий** — який має непривабливу зовнішність, нездоровий вигляд, погано росте (про рослини)
- ❄ **манівці** — кружний, обхідний шлях.
- ❄ **марўдний** — який вимагає багато часу та зусиль; викликає нудьгу
- ❄ **трїнькати** — неощадливо, нерозумно витратити гроші, майно
- ❄ **чеберяти** — робити часті рухи ногами, дріботіти

ратурної мови, тато — із села під Кременчуком, де споконвіку говорили рідною мовою. Пригадую, з самого малечку я чула українську від батьків, а мама співала народні пісні, вигадувала кумедні віршики для побутових справ і завжди наголошувала на важливості володіння рідною мовою. Більш того, вона сама подавала приклад, не переходячи на російську на роботі чи у крамниці. Можна сказати, любов до української мови у нас із сестрою Софією з дитинства —

Моя сестра, Софія, філологиня, відома блогерка, популяризує українську мову, традиції українського народу, його історію.

Якою мовою буде розмовляти дитина в двомовній сім'ї?

Це Міленка!

Їй 2 роки. Вона вже повноцінно вмє розмовляти та знає дуже багато слів, навіть вмє рахувати до 10 самостійно! Мілена дуже любить малювати, ліпити та танцювати! Якщо ми з нею говоримо українською, то й Мілена відповідає українською...

Результати мого дослідження:

1. В Україні є багато сімей, у яких у родині розмовляють двома мовами.
2. Відповідно, дитина, яка виховується в такій родині, буде розмовляти двома мовами.
3. Проте рідною буде та мова, якою говорили з дитиною з перших днів народження, співали колискові, вчили вимовляти перші слова.
4. Сьогоднішня мовна ситуація в Україні свідчить про те, що більшість батьків переходять на українську та навчають своїх дітей української.

Підготувала Карина Кулинич, учениця групи Л-8А, ліцею «Політ»

Підготувала Соломія Безверха, учениця групи Л-8А, ліцею «Політ»

Відео її власного висловлювання можна подивитись тут

Посилання на її сторінку Інстаграм

Проведемо невеликий експеримент!

Це Міла!

Як я і казала, їй 5 років. Я задала їй питання українською, проте не казала, якою саме мовою вона повинна відповісти (в повсякденному мовленні вона використовує дві мови). Тобто якою мовою відповісти — це її вибір. Але на питання, поставлене українською, Міла відповідає по-українськи!!!

Для того, аби вони говорили українською та знали слова рідної мови ми вмикаємо їм наші мультфільми, де лунає тільки українська. Також, усією родиною спілкуємося вдома українською, щоб діти постійно чули її.

Інтерв'ю з відомим казкарем...

... письменником, теле- і радіо-ведучим, сценаристом та актором, учасником і членом журі різноманітних фестивалів Сашком Лірником (Олександр Власюк)

Я перечитала всі його казки, вивчила біографію. Після цього переді мною поставила грандіозна непересічна особистість великого казкаря сучасності. У наші непрості дні Сашко Лірник популяризує українську мову, допомагає дітям із зросійщених куточків України перейти на українську, займається волонтерством.

Поспілкувавшись по телефону з казкарем, я дізналась багато цікавих фактів про його творчість.

Якось так вийшло, що мої улюблені казки «Чорний козак» та «Про Грицька Кобилячу смерть» є улюбленими і для Сашка Лірника. Я задала письменнику кілька запитань щодо цих казок. І ось що він відповів!

1. Як ви гадаєте, чи могла стати така історія у реальному житті за часів козаків? Чи став би козак рятувати дітей ворогів, які коли виростуть будуть воювати проти них же?

«Розумієш, ми того не знаємо. В цій казці такий задум і є, я хотів показати людяність. Ця казка, напевно, найбільше показує значення людяності. Ця казка написала себе сама. Задум був зовсім інший. Я навіть пам'ятаю як її написав. У мене захворіла дитина і я на кухні

сидів писав цю казку для журналу і дивлюся, а вона пишеться сама... Ці дітки на папері з'явилися так несподівано, та чума з'явилася нізвідки... Рука «сама танцювала» на папері, я сам не встигав за написанням... Це неймовірна казка. Її суть саме в людяності козака».

2. Чому з першого погляду негативний персонаж Ахмед був наділений такою доброю і красивою рисою – співом? Можливо, це з самого початку давало підказку, що богатир не такий вже страшний?

«Яке гарне питання! Так, безумовно, Ахмед негативний персонаж, але через цю мужню, на перший погляд, натурю скривається щось прекрасне. Як я вже казав, що казка писалася сама і про спів так само! Ахмед не повинен був таким бути. От його музикальний інструмент з'явився і спів прийшов сам. Персонажі в цій казці ніби самі себе написали, я навіть і не думав, що ось так можна написати казку... Ахмед насправді негативний персонаж, але все ж людяний, тож це питання дуже влучне».

Казка про вдову Ганну-Шулячку, чорного козака і страшне закляття.

1. Чому саме цю казку було вирішено екранізувати?

2. Сюжети самої казки та фільму має деякі відмінності, що робить ці історії різними. На думку автора, який з цих сюжетів найбільше підходить до задуму казки?

різати декілька важливих сцен, наприклад сцена з намистом. Я навіть один раз переписував весь сюжет, бо деякі сцени просто списувалися на брак. Тому так, скоріш за все, сюжет фільму просто написаний на основі казки».

Раджу і вам, шановні читачі, познайомитися детальніше з життям і творчістю Сашка Лірника. І

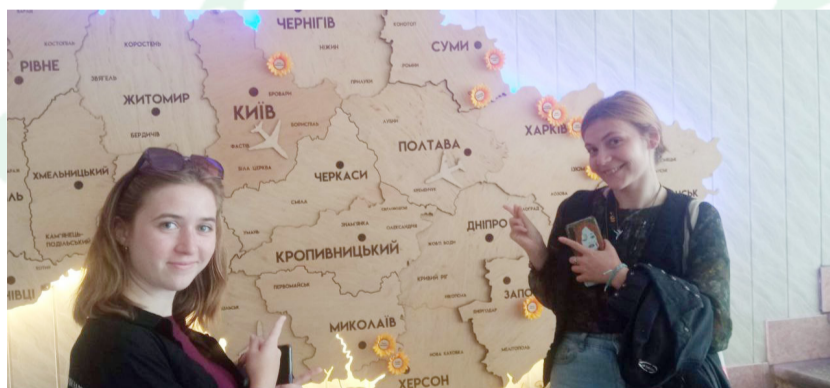
«Це справді різні історії. Я навіть переписував сюжет, адже фільм знімався не один рік. Найскладніше було з Явдошкою, актриса, яка її грала, виросла, тому прийшлося ви-

тоді перед вами розкриється чарівний світ українства!

Підготувала Уляна Удовиченко, учениця групи Л-9А, ліцей «Політ»

«Горислів» - це слова, що горять, яскравіють, палають і виграють. «Горислів» - це гори, яри, гаї та поля, безкраї простори, моря і океани слів!

Ірина Кірічек, керівниця читачького клубу «Горислів»

Присвячується Богданові Жмуцькому

Мамо лежу прибитий я до хреста
Мамо а кров червона й така густа
Мамо коліна бив і завжди терпів
А зараз так боляче що не вистачає слів
Мамо додому хочу де двір і пес
Бозна чи я помер а чи вже воскрес
Мамо прошу на розі мене зустрінь
Там де старі дерева чаклунуть тінь
Там де колись гуляли з тобою вдвох
Де на гілках птахи і зелений мох
Мав би залізним стати але не зміг
Ппадаю потом-кров'ю на білий сніг
Ппадаю і гублюся але на мить
Дерево біля ганку мені шумить
Сонечко задрімало на рукаві
І причаївся коник в густій траві
Мамо я зараз встану і знов піду
І ланцюгами міцно припну біду
Вижену з храму скверну й важка зима
Врешті відступить мамо й піде сама

Щоразу як небо хоче упасти
титанові груди дихають вітром
аби воно
борони його сили!
Раптом уночі не зібрало
свої хмари, дощ та усю печаль
й не вийшло крізь мене
своєю осінньою легкістю.

Либонь так важко йому висіти
віщати нам долі в незграбному
поцілунку вітру й силуватись
будити наметики наших очей -
безпораднішої миті ніде й повзяти!

Тільки так
видається мені
небо закочує світ за повіками
невидний й непояснимий
аби нам було ще не ясніше
але і не менш цікаво.

Богдана Коваленко

Ірина Кірічек

Було собі зернятко. Народилося воно з великого дерева, впало і з-під височенної трави вже не бачило мами. Ніхто не міг допомогти зерняткові, що лишилось сам на сам із навколишнім світом. Холоднеча і темрява панували навкруги, воно мерзло, але вперто дивилось вгору на великі розжарені цяточки на похмурий блакиті. Минула та ніч, що була першою і поки єдиною, найкрасивішою і найстрашнішою у його житті. Визирнула інша, велика й жовта, цятка на блакиті. Вона одразу сподобалась зерняткові, навіть більше, ніж маленькі. Ця була одна-однесенька, але давала стільки тепла і світла, скільки б ніколи не могли дати ті холодні цяточки. Від тепла зерняткові зробилося добре, воно пожовтішало, стало більшим і кращим — у нього з'я-

вилась шкірка. Коли настала ніч, зернятко вже менше боялося темряви й холоднечі, адже знало, якщо холодні цятки повернуться, то і жовта також колись зігріє малюка. Так воно й сиділо, оповите думками про жовту цятку. Але наступний ранок знову здивував зернятко. Щось тепле, нагріте жовтою цяткою, падало із синьої блакиті. Те щось блищало, світилось, було таким стрімким, що зачарувало його. Зернятко вже думало впіймати ці мерехтливі цяточки тепла, але раптом... Часточка розбилася, здалося зерняткові. Придивившись, він відчув на собі, всередині себе те, що відчував лише здалеку — тепло великої цятки. Щось нове, вогке і свіже. Таким він став і всередині.

З кожним днем зернятко все більше жовтіло, обростало шкірою, що гріла і нагадувала йому жовту цятку, яка зветься сонце. А часточки свіжості, що лише інколи падали згори, робили його все більшим і пружнішим. Коли знову жовту цятку заміняли срібні, зернятко вже не боялось. Воно відчувало свою силу, яка дарувала йому рішучість та свободу. Наповнене теплом і щирістю зернятко не страшилось нічого. Таке створіння вже не можна назвати зернятком. Тепер це великий, пружний і яскравий апельсин. Нині його черга дати своє тепло іншому живому, яке прагне цього. Наприклад, дівчині, що знайшла сенс життя в апельсині.

Ольга Рябушкіна

Це сталося так давно, що тих, хто жив у ті часи, вже немає. Це було настільки давно, що тоді тварини розмовляли, а будь-який апельсин міг стати піратом. Ну, звісно, якби захотів. Повірте мені, все відбулося насправді.

Одного дня, начитавшись книжок про піратів, апельсин на ім'я Рейка вирішив і собі податися в море. До нього ця думка прийшла несподівано. Одного вечора, коли мама вклала його спати, він як неслухняний апельсин заліз під ковдру з ліхтариком і почав читати свою улюблену книгу. Книгу про пірата, який зі своєю командою грабував багатіїв та видавав награване простим рибалкам. Рейка вже був достатньо дорослий аби розуміти, що це пародія на Робін Гуда, такий собі Робін Гуд у морі. Але йому було все одно, його захоплювали моменти, коли Сейлер Сміт (так звали головного героя) потрапляв в шторм, грабував нахабних багатіїв, а найбільше Рейці подобалося, коли Сайлер віддавав награване нужденним. Так і зринула думка про першого пірата-апельсина.

Того вечора Рейка засинав з надіями на майбутнє піратське життя...

— Гей матросе, я не зрозумів, чому ти тут стоїш відпочиваєш? Тобі ніхто не давав дозвіл на відпочинок! — кричав Рейка на маленького огірка, що сперся

на поручні палуби та дивився на океан. Той аж злякався басистого голосу десятирічного Рейки.

— Вибачте, сер, такого більше не повториться, сер! — почав перепрошувати огірок.

Рейка йде по палубі свого великого корабля. Червоний плащ розвивається від морського вітру, команда докола нього працює: хтось мие палубу, хтось рахує нещодавно награвані гроші, а хтось у воронячому гнізді кричить:

— Корабель прямо по курсу, корабель прямо по курсу!

— Що накажете робити, Капітан? — запитувала полуничка, помічниця капітана.

Рейка підходить до корми, аби побачити, що там попереду. Перед ним велетенське торгове судно.

— Що ж, — хмикнув Рейка, — пані та панове, вітаю вас, — кожне слово він каже все голосніше і голосніше, — сьогодні ми матимемо гарний улов!

А потім шторм, а далі подяка нужденних, а там і багато всього іншого...

Сон бере Рейку за руку та веде його у своє царство. Але здається Рейка і в царстві снів продовжує мріяти про те як він буде граційно походжати палубою свого корабля, роздаючи накази на всі боки!

Поліна Ходусова

«Все починається з болю. Спочатку — смерть, а потім — життя. І не варто плутати ніч з днем, місяць з сонцем, синій з жовтим» — фрагмент вірша.

Небо мовчало безжарною сухістю. Віяло холодом, а повітря вдихалося, як ніколи мокро. Величний стан людського безрозсуду поглинав всю трагедію спільного суму. Та чи, на щастя, я не пам'ятала нічого.

Вдивляюсь у темряву чужих спогадів, переглядаючи відео репортерів. Згадую купу людей, сльози і вакуумну тишу стихійних кроків. Невже так багато людей прийшло тоді? Вони заходять до палацу культури. Камера повертається і я споглядаю на опущений стяг, що так живо звивається, ніби знущається і давить на біль.

Вже в дверях я стою не порушено, бачачи той дерев'яний дім, що навіки став твоїм.

— Чи справді НАШ став для тебе чужим? — падаю і вже хочу вцепитись в коліна, та в очі впадає прапор, що схилився над людськими тінями з нашого балкону.

Знімаю його й вкриваюся, мов ковдрою. Він пахне свободою, правдою і тобою...

— Пробач. Я знаю, вина не в тобі. Мої сльози не повернуть і краплі твоєї любові. Я ненавиджу кожні прожиті окупантом дні, що розбив наш поріг і розвів дороги спільної долі.

І знову повітря стає вологим, підлога уходить з-під ніг. Я залишаю плями на синьо-жовтому тлі.

— Ти більше, ніж прапор. Ти — серце його боротьби.

Вікторія Куряча

У місті не видно зірок. Замість зірок тут сотні вікон, а дорогу освітлюють ліхтарі у формі місяця.

Крижаний вітер підкреслює мерехтливу пустоту. Підносить неонові кольори вивісок і запрошує до кав'ярень запахом свіжозмелених зерен.

У місті не видно зірок. Замість зірок тут подряпані екрани смартфонів, залатані захисними плівками і невідповідним склом. Крихітні зірки поміщаються у руки перехожих, знаходять там свій притулок і віддячують за можливість жити трансляцією тематичних плей-листів, листуванням з близькими, прогнозом погоди.

У місті не видно зірок. Замість зірок тут поламани жовто-червоні фари авто. Небезпечні зірки бігають дорогами, освітлюють темні провулки, зіштовхуються одне з одним, запрошуючи до бесіди червоно-сині мерехтливі ліхтарі.

У місті не видно зірок. Замість зірок тут люди, такі ж неідеальні, що в очах їхніх часом блищать сльози: радості чи горя. Люди освітлюють місто своїм щирим сміхом і галасом, своїми кострубатими кроками і жажливим співом.

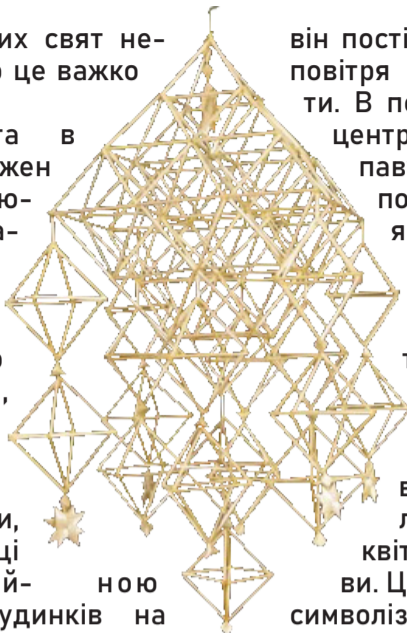
У місті (не) видно зірок?

Поліна Цимбалій

Речі, що використовували українці під час святкування новорічних свят

Веселість українських свят неперевершена, і про це важко сперечатися.

Новорічно-різдвяні свята в Україні — це час, коли кожен куточок країни перетворюється на казковий світ, наповнений теплом, радістю та особливою атмосферою. Україна, яка славиться своєю багатозначністю та національним колоритом, не залишається осторонь цього чарівного часу року. У цій статті ви дізнаєтеся про три головні атрибути, які використовували українці в новорічні свята. Традиційною прикрасою українських будинків на Різдво є солом'яний «павук». Згідно з легендою, павук встановив вхід в печеру, де мати й дитя Боже ховалися від воїнів Ірода, і врятував Святе сімейство від смерті. Ці прикраси складаються з соломинок або очерету, на які нанизуються нитка (раніше кінський волос). Спочатку складається ромб, який потім з'єднують один з одним пірамідками та кріплять до основи. До великих «павучків» в'яжуть дрібніші. Завдяки легкості виробу,

він постійно рухається під впливом потоків повітря та створює враження живої істоти. В передріздвяні дні їх підвішували до центрального сволака оселі. Різдвяних павуків спалюють кожного року, аби позбутися негативу та поганих сил, які за цей рік він увібрав. Ще одним атрибутом Різдва є дідух. Дідух — це українська різдвяна прикраса з колосків, яка ставилася на покутті. Для цього бралися необмолочені колоски пшениці чи інших культур. Виготовлявся він всією сім'єю. Для прикрас використовували кольорові стрічки, сухі квіти, ягоди, різні трави. Цей різдвяний виріб символізує дух рослинності, наших предків-землеробів. Дідух стояв аж до Водохрещі, а вже після його обмолочували, зерно висівали. Менший сніп, який клали на підлозі потім спалювали. Різдвяна зірка або Звізда — це атрибут колядування. Він пов'язаний з народження Ісуса Христа та символізує Вифлеємську зірку. Складалася

вона з палиці, зірки та дзвоників. Виготовляється з решета, в яке раніше ставили свічку, зазвичай зірка була восьмипроменевою, обклеювалася папером. Прикрашали стрічками, китицями та дзвониками. Новорічні свята, з їхніми унікальними традиціями, кожен раз нагадують про важливість спільноти, тепла та взаєморозуміння. Українські атрибути своєю чергою стають не лише частинами святкового декору, але й символами, що зберігають багатий культурний спадок і дарують незабутні миті радості та веселощів у кожному українському домі.

Підготувала Вероніка Ткач, студентка групи УМ-11Ф (за матеріалом мережі Інтернет)

Чому краще забути про Діда Мороза?

Святий Миколай — це реальна історична особа, а Дід Мороз — язичницький персонаж, прив'язаний в радянські часи до Нового року. Святий Миколай носить ризу і корону, а Дід Мороз одягається у синю або червону шубу. Святий, якого шанують українці, приносить подарунки під подушку, а Дід Мороз — під ялинку. Святий Миколай ходить із янголом із IX століття, а Дід Мороз — із онукою Снігуронькою із 1936 року. Упродовж свого життя святий Миколай ро-

бив добрий і богоугодний: зцілював, повертав до життя людей; рятував тих, хто голодує; напував спраглих; допомагав тим, хто був несправедливо засуджений.

Завдяки своїм вчинкам, він був прославлений і канонізований церквою і вже багато років ми вшановуємо його пам'ять. День пам'яті святого Миколая святкується 6 грудня.

Дід Мороз був вигаданий радянською владою в 30-х роках минулого століття як заміна християн-

ському святому Миколаю. Тодішня влада боролася з релігією і намагалася викоринити пам'ять про популярного в народі Миколая, тому батькам запропонували ставити ялинки та запрошувати Діда Мороза додому на Новий рік.

У 1937 році Дід Мороз з урочистостями дебютував в Кремлі. Після цього персонаж став популярним і почав «приносити» подарунки під ялинку всім радянським дітям.

Персонаж, на основі якого був вигаданий Дід Мороз, походить з

язичництва і має назви Тріскун, Зимник чи Мороз. Це був злий дух, який заживо заморожував людей разом з худобою. В давні часи люди приносили йому в жертву тварин чи людей для захисту.

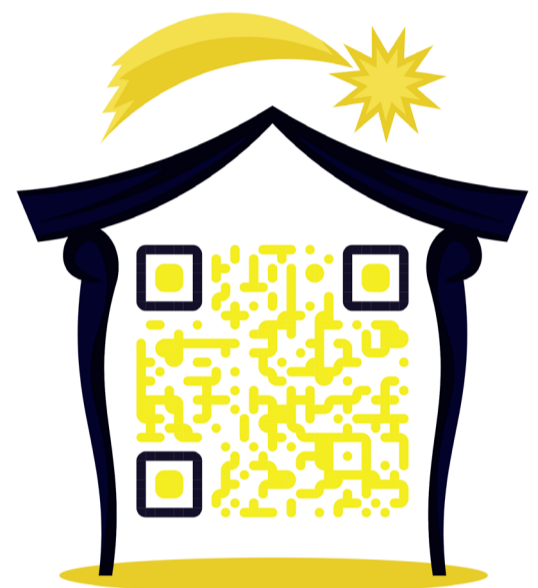
Дуже важливо, щоб в українського народу були саме наші традиційні релігійні свята, а не нав'язані антирелігійними кампаніями.

Підготувала Анастасія Пахар, студентка групи ПО-32Ф (за матеріалом мережі Інтернет)

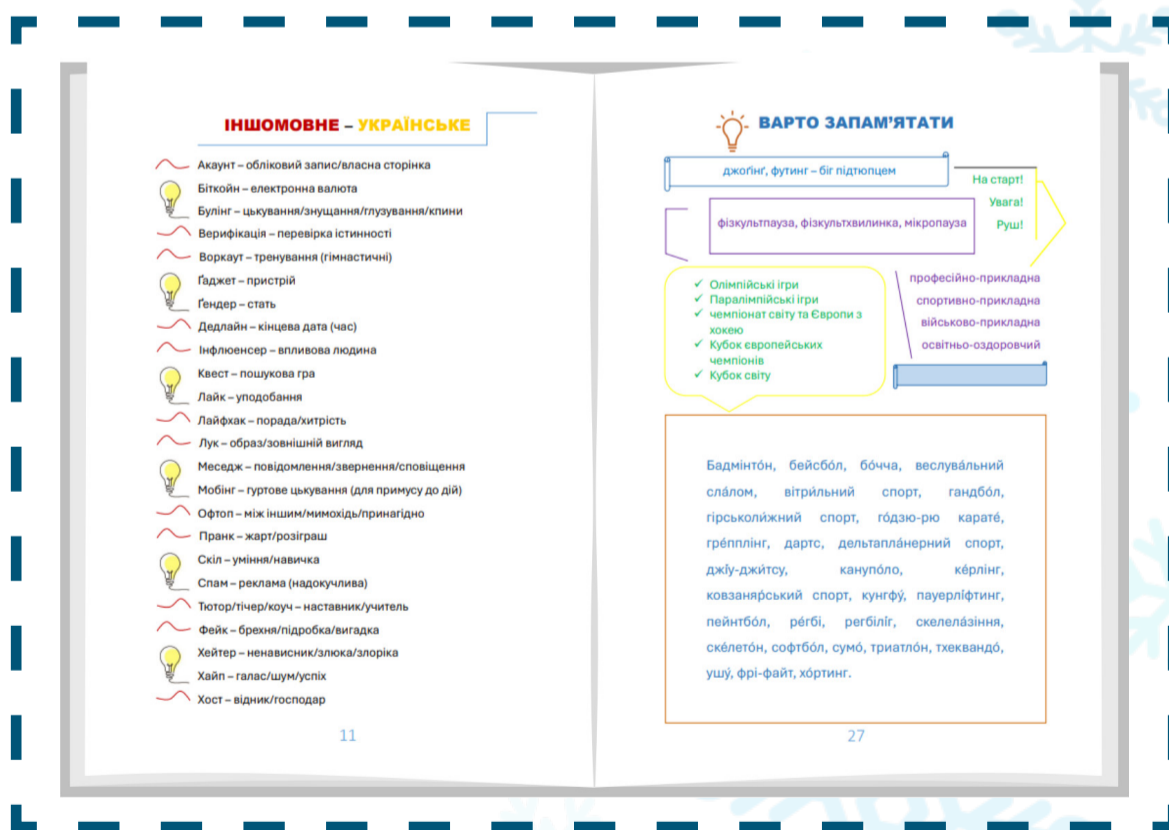

Мультифільм «Різдвяна казка»

ПІДБІРКА ЩЕДРІВОК

РАДИМО ДО ОЗНАЙОМЛЕННЯ

Довідник з культури мовлення 2023

ПІДБІРКА КОЛЯДОК

Головний редактор: Ангеліна Бакай, голова гурту «Рутенія», студентка групи ФК-21Ф

Обласний коледж «Кременчуцька гуманітарно-технологічна академія імені А.С.Макаренка»
Полтавської обласної ради

krem_ped_k@ukr.net

Лізи Чайкіної вулиця, 33, Кременчук,
Полтавська область, 39600

Тел.: (053)-675-84-70

facebook.com/krem.ped

instagram.com/kpk_makarenka/